

CESTA

A photograph of a church altar. In the foreground, a statue of Christ the King, wearing a golden robe and holding a scepter with a shield, stands on a small white-clothed table with a lace skirt. Behind it, the altar is covered with a white cloth and a lace runner. Two large white candles in golden holders are on the altar. To the left, there are potted flowers. In the background, a wooden altar with a religious painting is visible.

FARNOST DOLNÍ BOJANOVICE

Velikonoční

Josef Veselý

To všechno na tebe čeká,
tesaři z Nazareta:
Rozřezat led
a teplým paprskům uzdy povolit.
Na modrou pláň nebe
s láskou vyhnat stáda beránků...
Rozesmát slunce
pro radost dospělým i dětem...

...

Nemilosrdné srdce naše
hoblíkem pokání
zbavit všech pokřivení
a naladit je pro jásavou ozvěnu
velikonočního ALELUJA

Kéž naše srdce z mrtvých vstanou.

Požehnané Velikonoce

přeje redakční rada

DŮVĚRA JE TĚŽKÁ DISCIPLÍNA

Při jedné z postních mší svatých jsme mohli rozjímat nad známým evangeliem, které vypráví o královském úředníku, jenž přichází k Ježíši s naléhavou prosbou. Jeho syn je těžce nemocen a on prosí o jeho uzdravení (Jan 4, 43-54).

Je to příběh o důvěře, který nezastírá, že spolehnouti se na Ježíše vůbec není snadné. Když si celou událost projdeme krok za krokem, snáze se vcitíme do nelehké situace zoufalého otce.

Ten vyhledává Ježíše v naději, že může jeho synovi pomoci. Musí tedy umírajícího syna opustit – a to ne na chvíli, ale na několik dnů! Jak velký a nesnadný krok víry...

Při setkání s Pánem je jeho důvěra podrobena další zkoušce. Nejdříve se zdá, že mu Ježíš není ochoten vyhovět: „Jestliže neuvidíte znamení a zázraky, nikdy neuvěříte.“ Otec se však nevzdává: „Pane, přijď, než moje dítě umře!“ Je příkladem člověka, který možná nezná Ježíšovo doporučení, ale přesto podle něj jedná: „Proste a bude vám dáno, hledejte a naleznete, tlučte a bude vám otevřeno.“

Pán jeho prosbu vyslyší: „Jen jdi, tvůj syn je živ.“ Představuji si sám sebe v podobné situaci. Jistě bych prosil Ježíše, aby šel se mnou. Co kdyby se něco pokazilo? Co kdyby jeho slovo tak úplně neplatilo? Ať je raději nablízku, abych se k němu zase nemusel vracet...

Úředník však činí další – možná největší – krok důvěry. Vrací se domů. Až druhý den se dovídá od svých služebníků, kteří mu vyšli naproti, že jeho syn byl uzdraven.

Pevná důvěra v Ježíše, v jeho moc, dobrotu a lásku – jistě se všichni shodneme, že právě to potřebujeme, že právě o tento

dar velmi stojíme. Zmíněný příběh nám ale ukazuje, že nestačí o důvěru „jen“ prosit. Je také potřeba vykročit, někdy i do neznáma, do nejistoty. S vírou v to, že nás Pán nezklame a neopustí. S důvěrou v jeho slovo a v přísliby, které nám dal.

Tato škola víry není naivitou. Má pevnou oporu ve velikonočních událostech. V tom všem, co pro nás Ježíš prožil, vytrpěl a vykonal. V jeho smrti, a především v jeho vzkříšení.

Stavějme svůj život na pevné skále důvěry v Pána. V dnešních nejistých časech to potřebujeme stále víc. Opírejme se o něj, dobrého pastýře, který nás věrně doprovází na naší životní cestě.

Přeji vám všem požehnané prožití velikonočních dnů.

o. Petr

Za krásami Třebíče

„Ta bazilika je fakt krásná!“ zkonstatovali jsme my, kteří jsme se v sobotu 27. prosince vydali na živý betlém do rodného města o. Petra. Nejdřív jsme si prohlédli největší skvost města, románsko-gotickou baziliku sv. Prokopa ze 14. století. Je trojlodní, má dvě věže, vitrážová okna a zdobený portál. Spolu se židovským městem je od r. 2003 zapsaná na seznamu UNESCO. Prošli

jsem i podzemní část, kde se nachází krypta s monumentální křížovou klenbou.

Poté jsme přešli do blízkého zámeckého muzea, kde byla výstava trebičských lidových betlémů. Bylo jich tu vystaveno asi třicet. Ten největší má zhruba šest metrů na délku a okolo osmi set papírových figurek.

Potom jsme sešli do uliček židovského města, nahlédli na židovský hřbitov

a prošli si hlavní trebičské náměstí. Po nezbytném občerstvení jsme se vrátili k bazilice, před níž se na pódiu odehrál živý betlém v podání místních dětí a mládeže. Na vánoční scénku navázal dlouhý průvod těch, kteří se přišli betlémskému dítěti poklonit. Byla to krásná podívaná a moc pěkný výlet.

A. Tlachová

foto Jan Šimek

Živý betlém před bazilikou

Jeden z třebíčských betlémů

Bazilika sv. Prokopa

Boží slovo na rok 2026

Na tento rok jsme si při společné adoraci 2. ledna
vyprosili toto Boží slovo pro farnost:

***Milujte své nepřátele.
Dobře číňte těm, kteří vás nenávidí.
Žehnejte těm, kteří vás proklínají,
modlete se za ty, kteří vám ubližují.
(Lk 6,27-28)***

Toto slovo, stejně jako mnoho dalších užitečných informací
nejen z naší farnosti, naleznete na našich farních internetových stránkách:

www.farnostdolnibojanovice.cz

P. Martínek

Tříkrálová sbírka a ty další

Její už 26. ročník proběhl v sobotu 10. ledna v tradičním duchu. Počasí celkem přálo. Do ulic se vydalo zhruba 80 králů a 21 vedoucích, kteří byli vlídně přijati. Vykoledovali celkem 255 393 korun. Díky za vaši štedrost a díky i všem organizátorům.

Na konto Mary's Meals bylo odesláno z výtěžku akce Tvoř a pomáhej 19 026 korun. Při vánoční sbírce do pokladničky u Betléma se na rádio Proglas vybralo 35 tisíc korun. Pro lidi na Ukrajině jste při návštěvě o. Petra Krenického darovali 193 tisíc korun.

Když můžeme pomáhat, pomáháme. Díky za to. Co si jednou ponese před Pána, bude stejně jen to, co jsme dali druhým. 😊

redakční rada

foto Lad'a Herka

Břežany

V lednu letošního roku se po několika letech podařilo uskutečnit duchovní obnovu pro muže. Ženy-matky v naší farnosti mají v tomto ohledu poněkud více zkušeností, a tak jsme se jimi nechali inspirovat a zrealizovali setkání chlapů v osvědčeném klášteře v Břežanech. Na třídní setkání vyrazilo osm místních odvážlivců, tři přespolní posily a duchovní záštita v podobě otce Petra. Účastníci nebyli ani příliš mladí, ani staří: věkový průměr účastníků byl 48,5833333 let, takže o životní zkušenosti ke sdílení nebyla nouze.

Duchovní stravou zde bylo rozjímání, sdílení a poučení inspirované řadou uměleckých děl. Zamýšleli jsme se nad poselstvím

obrazů a nad způsoby, jak podobné situace prožíváme v dnešním světě. Večery jsme pak naplnili debatami nad rozličnými duchovními a světskými tématy. Také tyto debaty byly velmi obohacující, byť jiným způsobem.

Přestože je otec Petr známý charismatik, netroufli jsme si spolehnout se na catering ve verzi „pět chlebů a dvě ryby“. Stravování probíhalo svépomocí s podporou obědů v blízké restauraci.

Reakce účastníků byly veskrze pozitivní a doufáme, že se nám do budoucna podaří frekvenci setkávání zintenzivnit.

za účastníky Josef Doležal

O. Petr Krenický u nás

Poslední lednovou středu sloužil dětskou mši svatou v našem kostele o. Krenický. Po mši pak mluvil o situaci na Ukrajině. Před časem byl deportován ze své farnosti na východě (působil ve městě Melitopol) a nyní slouží

nedaleko od města Tjačiv v Zakarpatské oblasti, kde vykonával svoji kněžskou službu již dříve.

V jeho současné farnosti často přijímají lidi z válkou zasažených částí země, aby si tu mohli odpočinout a načerpat síly. Mnozí přicházejí také pro útěchu. „Obejmu je a pláču s nimi. Tak nám to říká Pán, plačte s plačícími... Posiluje nás pohled na kříž, víme, že Ježíš je s námi... Pán se nás dotýká a zvedá nás na nohy.“

Otec Krenický se také snaží shánět materiální pomoc pro potřebné. Jsou moc vděční, a to nejen například za agregáty, ale i za jinou

materiální výpomoc. Posiluje je vědomí, že na ně myslíme a že se za ně modlíme.

V obsazených oblastech se Rusové snaží šířit strach. Funguje tam udavačství a manipulace. Řeckokatolická církev je zakázána. Lidé se scházejí v malých skupinách ve společenství. Pomáhají si a drží pospolu. Pán tam působí, hodně mladých se přiblížilo k víře, jsou tam i nová kněžská a řeholní povolání.

Otec Petr sice mluvil o smutných věcech, ale přesto z jeho slov vyzařovala naděje a důvěra, že dobrý Pán má vše ve svých rukou. I my se nechme touto důvěrou povzbudit.

A. Tlachová

Půst, jaký se líbí Bohu

Při letošní postní obnově ve dnech 6. a 7. března se o. Marek Jargus z Ostravy zamýšlel nad tím, jaký půst se líbí Bohu. Vyšel z veršů Starého zákona: „Uvolnit okovy svévole, propustit utlačované, rozdělit se s hladovými, odtít nahého, ...“ (Iz 58, 3-12). A položil otázku: Postím se tak, jak chce Bůh? Budu mu na konci půstu blíž

a budu blíž svým bližním? Měli bychom vědět, že Bůh se na každého z nás dívá s velkou láskou, a přemýšlel nad tím, k čemu nás zve.

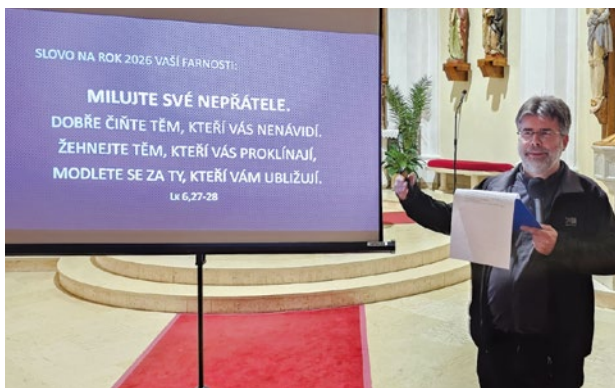
Tyto verše z Izajáše souzní s Božím slovem naší farnosti na letošní rok: „Milujte své nepřátele. Dobře číňte těm, kteří vás nenávidí. Žehnejte těm, kteří vás proklínají, modlete se za ty, kteří

vám ubližují.“ (Lk 6,27-28). O. Marek zdůraznil, jak je důležité odpouštět, i když je to těžké. A když to někdy dlouho nejde, tak neztratit víru. Důležité je to, že chceme odpustit. Jen s Boží pomocí to můžeme dokázat. Vše ilustroval silným příběhem o mladém chlapci, který byl zavražděn, a o úsilí jeho rodičů najít cestu k odpuštění.

Vojenský kaplan Emil Kapoun řekl: „Pokud někdo nedokáže odpustit, zřítka se tak vlastní víry. A neměli bychom jen odpustit, ale také milovat ty, co nám ublížili.“

Na závěr páteční přednášky nám radil udělat si seznam lidí, kteří mně ublížili, a o kterých si myslím, že mne nemají rádi. A pak seznam lidí, o kterých z nějakého důvodu mluvím negativně, nemám je rád, nebo kterým jsem ublížil já. A nad každým se pomodlit: „Žehnám ti a přeji

ti dobro a pokoj, modlím se za tebe a odpouštím. Kéž zažiješ Boží milosrdenství.“

A pak se pomodlit Otče náš.

V sobotu o. Marek mluvil o dalším zápasu o odpuštění a to o alžírském knězi o. Christiánovi, převorovi kláštera trapistů. Jejich komunita žila v míru s okolními lidmi, ať už muslimy nebo křesťany. Ale na začátku devadesátých let začaly v Alžírsku nepokoje a s nimi nenávisť

k cizincům. Otcové byli varováni, aby opustili klášter. Ale oni odmítli se slovy, že patří na toto místo a milují tuto zemi. V březnu roku 1996 byli zajati a když za ně nebylo vyplaceno výkupné, byli popraveni. O. Christián napsal ve své závěti, že se odevzdal Bohu a že kdyby byl zabit, odpouští těm, kteří to udělají.

B. Bílíková a A. Tlachová

Benefiční koncert scholy Juvenes

V sobotu 7. března se v kostele konal koncert scholy Juvenes a hostů na podporu rodiny náhle zesnulé Petry Kargerové a Tomáše Bartála, který bojuje s vážnou nemocí. Krásné melodie naplnily kostel, ve

kterém nezůstalo žádné místo prázdné. Kromě kytar tu zněly také housle, violoncello, cimbál, příčná flétna, klávesy. Důležitá byla také povzbudivá slova z úst našeho o. Josefa Cyrila Komosného.

Byl to večer silných emocí, kdy se proplétal smutek s nadějí a bolest s vírou, že lidský život pokračuje tam, kde na nás naši drazí čekají. Díky za něj i za velkou štědrost.

redakční rada

foto Jan Šímek

Scholu Juvenes doplnil dětský sbor a další zpěváci a muzikanti

Výzva jménem Exodus očima náctiletých

V naší farnosti se letos do duchovní výzvy Exodus 90 zapojili také mladí, kluci a holky do dvaceti let. Pro někoho to byla první zkušenost, pro jiné už tradice. Všichni se ale shodují na jednom: je to výzva, která člověka něco stojí, ale zároveň hodně dává.

Mnohé k Exodu přivedli přátelé. „Inspirovali mě kamarádi. Chtěla jsem si dokázat, že to zvládnou a prohloubím víru a vztah s Bohem,“ říká jedna z účastnic. Další dodává, že se chtěla „posunout ve víře a zkusit něco náročnějšího“. Pro některé je Exodus už téměř tradicí, vracejí se k němu každý rok.

Na začátku většina tušila, do čeho jde, ale skutečná zkušenost prý přijde až během cesty. „Informace jsem měl, ale některé věci mě stejně překvapily,“ říká jeden z mladých.

Nejtěžší je mobil

Když přijde řeč na nejtěžší disciplínu, odpovědi jsou překvapivě podobné. Největší boj se vede s mobilem.

„Nejtěžší je nepoužívat telefon,“ přiznává jeden z účastníků. Jiní zmiňují také odříkání sladkostí nebo pravidelnost v modlitbě a rozjímání.

Naopak některé věci jsou pro ně jednodušší – například každodenní cvičení nebo studená sprcha, zvlášť pro ty, kteří rádi sportují.

Čas, který najednou vznikne

Další věc, kterou mladí často zmiňují, je překvapivě velké množství času, které se najednou objeví.

„Dal mi spoustu volného času,“ říká jeden z účastníků. Jiní dodávají, že ho pak mohou využít lépe – více času tráví s rodinou, přáteli nebo na procházkách. Někteří si také uvědomili, jak moc jsou běžně závislí na sociálních sítích.

Důležité je, že na to člověk není sám

Velkou roli hraje také společenství. Pravidelná setkání, sdílení zkušeností a modlitba za sebe navzájem dávají celé výzvě nový rozměr.

„Je pro mě důležité vědět, že na to nejsem sám,“ říká jeden z účastníků. Setkání s ostatními pro mnohé znamená novou motivaci pokračovat.

Co Exodus dává

Když se mladých zeptáte, co jim Exodus přinesl, odpovědi se opakují: disciplína, soustředění, silnější víra a nový pohled na život. Někteří říkají, že jim pomohl zbavit se špatných návyků nebo lenosti.

A co by řekli jednou větou?

„Trénink sebeovládání a pomalé posouvání k cíli.“

„Drsný, ale obohacující.“

„Výzva a motivace žít svůj život lépe.“

A jeden z účastníků to shrnul úplně jednoduše: „**Osvobození.**“

Děkujeme všem mladým, kteří se podělili o své zkušenosti v dotazníku. Jejich svědectví může být povzbuzením a inspirací pro ostatní, kteří třeba o Exodu teprve přemýšlejí.

připravila A. Červenková

Zapal Sever Duchem svatým!

sobotu setkává přes 80 lidí, což je maximum, které je náš farní sál schopen pojmut. Scházejí se zde lidé všech věkových kategorií od 17-ti letých mladých naší farnosti (Tomáš a Anička) až po mou 83-letou maminku, která si s velkým zápallem poctivě píše poznámky do deníčku při přednáškách a silných svědectvích vašich farníků. Jim patří opravdu veliké díky za odvahu jít s Bohem a s námi do tohoto ostravského dobrodružství.

Od 17. ledna, kdy jsme začali, prožívám narůstající vděčnost za Boží dílo. Jednu únorovou neděli jsem si v sále před ranní mší svatou vařil kávu a v modlitbě děkoval Bohu za vše, co skrze tento kurz koná. Bylo to tak v polovině kurzu. Vnímám v tom ranním prázdném sále, jak zde doznívá síla modliteb předchozího sobotního večera, jak se do tohoto prostoru vepsala a sálá na mne jako nejvyšší vytápění. A tak jsem spontánně v tu chvíli v modlitbě plakal vděčností, což se mi opravdu běžně nestává.

Jsem vděčný za to, že ministrant Tomáš (17 let) je nadšený z Božího slova a chce

Milí přátelé, rád bych se s vámi podělil o pár dojmů z kurzu charizmatické obnovy, který probíhal u nás na faře v Ostravě – Radvanicích. Když jsme s velkým chvěním a nejistotou v listopadu 2025 začali tento kurz

nabízet, netušil jsem, že se týden před zahájením dostaneme k sedmdesáti přihlášeným účastníkům a sál radvanické fary tak bude praskat ve švech. Včetně týmu vedoucích z Dolních Bojanovic se zde každou

v jeho četbě a rozjímání pokračovat, jsem vděčný za přimluvné modlitby a uzdravení, které umožnily mnohým účastníkům zažít nově a silně, jak hodně je Bůh miluje a v konkrétních věcech, které se mnou sdíleli, se ledasco pohlo k větší svobodě. Jsem vděčný za to, že někteří radvaničtí farníci (a zřejmě nejen oni) již teď začínají plánovat budoucí setkávání v nově vznikajících společenstvích. Při posledním setkání mi jedna starší žena z jiné ostravské farnosti děkovala a popisovala, jak se mezi nás dostala zdánli-

Radvanický kostel

vě „omylem“ a pokaždé se k nám těší. Jsem vděčný za citelné uzdravování některých vztahů. Jsem vděčný

za to, jak mi psal jeden z účastníků, že se těší na Ducha svatého, aby vedl jeho život, a že jej každé setkání „šíleně“ povzbuzuje. Je toho opravdu hodně a nemohu vám zprostředkovat vše, co se děje v srdcích a životech všech sedmdesáti účastníků, ale vězte, že Bůh uprostřed nás koná své dílo způsobem mnohem lepším, než jsem si byl schopen představit.

Deo gratias!

*o. Marek Jargus,
farář v Ostravě
- Radvanicích*

Křížová cesta do polí

Také letos jsme se vydali od kostela k misijnímu kříži stojícímu mezi vinohrady, abychom si připomněli Ježíšovu cestu na Golgotu. O. Petr připravil zamyšlení ke 14 zastavením, muži se střídali v nesení dřevěného kříže a ženy a dívky v modlitbě desátku. Díky, že jste přišli a věnovali čas tomu, který šel svoji cestu ke smrti i za nás.

A. Tlachová

Dát Bohu i svůj hřích

Jedno ze svědectví, která zazněla na obnově v Ostravě

Před čtyřmi lety mě má sestra vyzvala, abych s ní šla dělat tzv. Exodus 90. Ptala jsem se jí, co to obnáší. Když kromě intenzivní modlitby a cvičení začala vyjmenovávat - 90 dní bez sladkostí, bez alkoholu, bez televize, bez mobilu, jídlo 3x denně a sprchování studenou vodou..., vyděsila jsem. To ne! V žádném případě! Co by mi pak zůstalo ze života? Tato věta mi pak zněla v hlavě celý další den - Co by mi zůstalo ze života...? Znamená to, že smyslem mého života je opravdu jídlo, pití, sladkosti, filmy, internet a teplá voda?

Tak v tom případě opravdu dozrál čas na Exodus.

Šla jsem do toho po hlavě. Nic jsem nešidila a trávila jsem spoustu času modlitbou - zavřená v pokoji u svičky. Toužila jsem po Boží blízkosti a doufala jsem, že si ji snad takovou sebekázní zasloužím.

Asi po měsíci Exodu mě ale někdo hodně naštal. Byla jsem velice rozhněvaná a zlá, vůbec jsem neměla emoce pod kontrolou. Následující dny jsem se nemohla modlit. Seděla jsem mlčky na zemi, v srdci hněv,

který mi bránil předstoupit před Pána. Bylo mi to moc líto. Tolik snahy - a jsem od Boha ještě dál, než kdybych žádný Exodus nedělala. Pak už jsem svůj hněv zpracovála, ale vědomí hříchu mi dál bránilo v modlitbě.

Jednou večer po dlouhém a prázdném tichu jsem prosila Boha, aby mi konečně už dal pocítit svou přítomnost, odpuštění a přijetí. Zase nic, ticho. Po další čtvrt hodině dusného ticha jsem to vzdala a úplně rezignovala. Vzala jsem do ruky knížku Evangelium na každý den, že si už jen přečtu úryvek na daný den a půjdu spát bez Boží blízkosti. Začala jsem číst. Bylo to o celníku Matoušovi, pro kterého si Pán osobně přijde do jeho celnice. Pochopila jsem... Matouš, takový hříšník, a Pán nejenže stojí o jeho blízkost, ale dokonce si ho sám vyhledá v jeho celnici...

Konečně přišla veliká úleva, slzy, vytoužený pocit odpuštění, přijetí a nového začátku. Ten den jsem šla spát se silným vědomím Boží blízkosti.

Později se mi dostal do ruky tento verš: „Budť modlit-

ba zadusí hřích, nebo hřích pohltí modlitbu.“ Mám ho u postele. Vždy, když mi hřích zablokuje cestu k Bohu, vrácím se k němu. Víím, že už nesmím dovolit, aby jakýkoli můj hřích zvítězil nad modlitbou a vírou v Boží milosrdenství.

Propojilo se mi to s tím, o čem mluvil o. Petr v první katechezi - Bůh se s námi nepotřebuje usmířovat smrtí svého Syna. To náš hřích nám brání přiblížit se Bohu, který je čistý a svatý. Proto to všechno vzal Ježíš na sebe, abychom se mohli vrátit domů, k Bohu.

I na základě zkušenosti, o kterou jsem se s vámi právě podělila, už víím, že pokud chci následovat Ježíše jako svého Pána, je dobré a důležité, když mu nabídnu svou snahu, svůj čas, modlitbu nebo sebezápor. Daleko důležitější ale je darovat mu i svůj hřích. Ne až tehdy, když ho mám zpracovaný a vyřešený, ale okamžitě. Věřím, že Ježíš vždy znovu rád přijde do mé špinavé celnice a ujistí mě, že ho mohu dál následovat a že se mnou počítá.

B. Víchová

Služba, která dává smysl

*Když se v naší farnosti řekne jméno **Svatava Tomanová**, většina lidí hned ví, o koho jde. Už mnoho let ji potkáváme tam, kde je potřeba přiložit ruku k dílu. Učí děti náboženství, pomáhá s různými službami v kostele a mnozí za ní přicházejí také s prosbou o modlitbu. Letos oslaví 76 let, ale na jejím nasazení to není znát. Pořád ji můžete potkat mezi dětmi, v kostele nebo při modlitbě za druhé.*

V rozhovoru vzpomíná na své začátky, na cestu, která ji ke službě přivedla, i na to, co jí víra dává v každodenním životě. Je to vyprávění ženy, která se nebojí pomáhat druhým a která nachází sílu v modlitbě a důvěře v Boha.

Jak jste se dostala ke službě ve farnosti?

Začalo to cestou do Medžugorie, kam jsme jeli s manželem. Panna Maria tam vyzývala, abychom se modlili před křížem, protože z něho přichází velké milosti. Po návratu domů jsem si Laďou Herkou nechala jeden velký kříž vyrobit, abychom se před ním mohli modlit.

V té době za mnou přišla kamarádka a říká: „Nechala jsem tě zapsat na katechetický kurz, budeme jezdit do Brna.“ Byla jsem v šoku. Měla jsem už přes čtyřicet a neplánovala jsem, že ještě něco takového budu dělat.

Nakonec jsme začaly na kurz jezdit, přidaly se také cesty s mladými do Medžugorje na festivaly mládeže. Tak se všechno rozjelo.

Cesta k výuce náboženství

A jak jste se dostala k výuce náboženství?

Tehdy byl v Bojanovicích farářem Josef Požár. Oslovil mě, abych vyučovala děti, které jezdí do škol do Hodonína. Myslím, že toho na něj bylo moc, a tak jsem začala učit a tímto způsobem jsem mohla být užitečná.

„Ty děti jsou tak trochu moje“

Co pro vás ta práce s dětmi znamenala?

Všechny ty děti jsem vždycky milovala. Říkám, že jsou to moje děti. Bylo jich asi devadesát, když to tak sečtu za ty roky.

Výuka je ale úplně jiná než ve škole. Paní učitelka má třeba dvacet pět dětí najednou, ale tady je to osobnější. Všechny děti, které jsem vedla, mám sepsané na papíře a modlím se za ně i za jejich rodiny. Některé pochází z rodin, kde se řeší těžké situace, a tak je i jejich rodiny svěřuji Pánu v modlitbě.

Učila jste jen děti z Bojanovic?

Vůbec ne. Postupně se rozkřiklo, že katechismus učím, a rodiče mi vozili děti z Lužic, ze Šardic, Prušánek, Josefova nebo z Hodonína.

Děti pořád ještě učíte. Baví vás to?

Ano, moc. Vždycky to pro mě byly příjemné chvíle strávené s dětmi. Letos jich mám devět, a protože jsou z různých tříd, mám hodiny rozložené během celého týdne od pondělí do pátku.

Musíte se ještě připravovat na hodiny?

Ano, pořád. Jsou sice dané podklady, podle kterých se jede, podobně jako ve škole, ale připravovat se musím stále.

Okamžiky, které zůstávají

Vzpomínáte si na nějaký silný moment z výuky?

Jednou přišel jeden kluk úplně rozrušený. Říkal, že by chtěl jít studovat na konzervatoř, ale na školu berou jen jednoho žáka.

Vzali jsme i s ostatními spolužáky Bibli, modlili se a prosili Boha o odpověď. Když jsem ji pak otevřela, bylo tam napsáno: „Neboj se, já jsem s tebou.“ Ten kluk se pak opravdu na konzervatoř dostal. Bylo to povzbuzení nejen pro něho, ale pro všechny ostatní.

Taky k nám chodil jeden chlapec, který byl pořád zaražený a moc se nezapojoval. Ostatní se mě ptali, co mu je. Říkala jsem, že třeba je jen smutný a nabádala je, aby mu řekli, že jsou rádi, že mezi nimi je. Poslechl i ten kluk se úplně změnil.

Máte mezi bývalými žáky někoho, kdo vás něčím překvapil?

Všichni jsou úžasní. Pokud mám vzpomenout jen jednoho, byl by to Sebastian Es-

terka. Má v sobě velký dar. V minulosti zažil výsměch a pohrdání v souvislosti s vírou, ale ustál to. On dokáže reagovat s klidem, ukazuje svou víru příkladem a nikdy se na nikoho nezlobí. Za svou vírou si umí pevně stát a je velmi zbožný. Dokonce přivedl k víře i svého učitele.

Manželství a společná modlitba

Máte s manželem hezký vztah. Co považujete za důležité v manželství?

Jsem moc vděčná za to, že se s manželem modlíme spolu a nahlas. To je podle mě velká milost. Každé manželství má někdy krizi, to je normální. Ale společná modlitba člověka drží.

A když se někdo doma snaží udělat tomu druhému radost, vrací se to. Nemusí to být nic velkého. Někdy stačí maličkosti. My to tak spolu máme a funguje to.

Hodně zážitků sdílíte spolu.

Společné prožitky jsou pro nás velké požehnání. I když nemáme vlastní děti, ty děti, které učím, bereme tak trochu jako naše.

Zmiňujete, že děti nemáte. Nebyla to pro vás krize vztahu?

Když nám lékař ve Vsetíně řekl, že nikdy vlastní děti mít nebudeme, bylo to velmi kruté. Pamatuji si, jak jsme jeli domů a řekli jsme si: budeme se mít rádi. Nejsme jediný pár, který děti mít nemůže.

Pro nás je nade všechno láska. A když se bavíme s lidmi, kteří mají stejný problém, snažíme se je povzbudit.

Služba ve farnosti

Vy se ale nestaráte jen o výuku. Pomáháte také s dalšími věcmi ve farnosti.

Všechno to přišlo tak nějak samo a postupně. Uvědomila jsem si, že my s manželem

nemáme děti a že ostatní rodiny to mají mnohem náročnější.

Tak jsem si řekla, že si vezmu na starost rozpisy čtení, modliteb nebo dalších služeb. Děláme to společně s Alenou Doležalovou.

Později paní Rajchmanová už nemohla prát alby (bílá liturgická roucha), tak jsem si to vzala na starost. A předřikávání růžence přišlo s potřebou vystřídat ostatní – třeba při říjnových nebo májových pobožnostech. Postupně se přidaly další ženy.

V době, kdy tento rozhovor vzniká, je postní období. Zapojila jste se někdy do Exodu 90?

Ano, už několikrát. Letos máme skvělou šestičlennou skupinku - fraternitu. Jsou tam i nové ženy, které Exodus dělají poprvé. Myslím si, že je to výborná věc, hlavně kvůli společnému probírání Božího slova. Člověka to formuje. Každá v tom textu při rozjímání vidí něco jiného, a právě to je obohacující.

Sedí vám na Exodu všechno?

Ne úplně. Exodus byl původně vytvořen pro muže a některé věci jsou pro ženy v běžném životě složitější. Vadí mi také, když někdo bere Exodus jen přes výkon – kolik zhubl, kolik pravidel dodržel. O tom to přece není. Je to hlavně o tom, aby se člověk přiblížil Bohu, o modlitbě a o vzájemné podpoře.

Máte nějaký oblíbený biblický citát nebo místo, ke kterému se vracíte?

Mám moc ráda žalm, třeba 145, 131, 117 nebo 118. Jsou plné důvěry a chvály. A velmi ráda mám i evangelia. Vlastně mám ráda celou Bibli.

Na katechetickém kurzu nás učili nad Bibli rozjimat a já vím, že jsem asi pětkrát

přečetla Starý zákon. Mám ho ráda, protože v něm člověk pokaždé objeví něco nového. Je sice drsný, pořád se tam bojuje, trestá a zápasí, ale člověk v tom přesto najde velkou hloubku.

Síla modlitby

Máte velkou zkušenost s přímluvnými modlitbami. Co to vlastně znamená?

Přímluvná modlitba je modlitba za konkrétního člověka. Ten člověk nám svěří svou bolest a my se za něj modlíme. Všechno, co se řekne, zůstává v naprosté důvěře, podobně jako zpovědní tajemství.

Máte zkušenost, že tyto modlitby lidem pomohly?

Ano. Někdy se mi stalo, že za mnou lidé přišli a říkali, že se jejich situace změnila k lepšímu. Vždy ale říkám, že to není naše zásluha, to je Boží práce.

Přijala jste sama někdy přímluvnou modlitbu?

Určitě. Měla jsem problém s jedním člověkem a dlouho mě to trápilo. Řekla jsem to ve společenství a modlili se za mě. Byla tam tehdy i Hedka Janů, která už je u Pána. A ona tehdy řekla: „Ten problém budeš mít ještě dlouho.“ To mě tehdy vůbec nepotěšilo.

Po letech jsem šla na její hrob a říkala jsem jí: „Hedko, měla jsi pravdu, ten problém je pořád.“ A když jsem vyšla ze hřbitova, ten člověk za mnou přišel, přinesl mi kytici a omluvil se. To pro mě bylo velké znamení. Věřím, že i přímluva Hedky u Pána Boha měla svou sílu.

Zdroj energie

Kde berete energii na všechno, co děláte?

Právě u Boha, v modlitbě. Někdy jsem unavená – mám náboženství, běhám mezi domovem a kostelem, večer jdu na mši. Ale protože mě to baví, odpočinu si a zase jdu dál.

Bez Božího požehnání by to podle mě nešlo.

Víra v každodenním životě

Jakého daru si ve svém životě nejvíc vážíte?

Toho, že jsem dostala dobré rodiče, svého manžela Jeníka a dar modlitby.

Máte nějaký vzor v modlitbě?

Abrahama. Přimlouval se u Hospodina za Sodomu a Gomoru a nebál se s Bohem mluvit.

Přání do budoucna

Co byste přála dnešním rodinám?

Aby se do rodin vrátila modlitba. Máme se dnes velmi dobře, ale lidé často jen nadávají. Bez Božího požehnání je všechna lidská snaha marná.

Jak se díváte na budoucnost církve, když ubývá kněží?

Já věřím, že Bůh se o svou církev postará. Ježíš si vybral dvanáct apoštolů a z nich vyrostla celá církev.

Možná nás někdy překvapí věci, které bychom vůbec nečekali. U Boha není nic nemožného.

Děkujeme paní Svatavě nejen za velice krásný a otevřený rozhovor, ale především za to, co dělá pro ostatní, a kolik času farnosti věnuje. Přejeme jí pevné zdraví a Boží požehnání pro ni i její nejbližší.

Andrea Červenková

Pořád na začátku a přitom v půlce

Milí farníci, zdravíme vás z našich afrických misí! Rozloučily jsme se spolu s kamarádkou Aničkou s Keňou a jsme zase zpátky v Tanzanii! Původně jsme si myslely, že se vracíme do starých známých kolejí, ale hned ve dveřích nás vyvedla z omylu záplava nových tváří. Komunita se nám pěkně rozrostla a to o 6 nových kandidátek řeholního života. Ty mají rozvrh nabitý k prasknutí,

protože se nesmí ani chvíli nudit. Občas nad jejich úkoly (třeba stylem každodenního úklidu stejného koridoru) jen kroutím hlavou, ale systém je jasný: naučit se žít jako sestra se všim všudy.

Naše role je teď mnohem jasnější než na začátku. První dva týdny jsme dělaly „záaskoky“ v první a druhé třídě, protože chyběli učitelé. Ted' nás osud (a nedostatek personálu) zavál k předško-

lákům, a je to prostě paráda! Kromě toho učím starší žáky počítače a Anička začala učit háčkování. Takže všechno je teď pro nás zase jiné a nové.

Nedělní oratoř je kapitola sama pro sebe. Je to náš nejoblíbenější den. A začíná být čím dál tím lepší, protože už nemusíme pořád něco vymýšlet. Naučili jsme se tam prostě být, být tam pro děti, a to ostatní už vyplyne samo.

Jediné, co se trochu zdramatizovalo, je doprovod dětí domů. Paní prezidentka té země totiž povolila vjezd kamionů do slumu. Uprostřed něj se nachází naše komunita a hned vedle je škola. Výsledek? Totální kolaps. Jednou jsme v zácpě uvízly tak, že jsme se domů doplazily až po deváté večer. Místní si s tím ale poradili po svém, začali na cestu valit

obří šutry, takže kamiony neprojedou. Problem solved! (Vyřešeno!)

V Tanzanii nás čeká spousta nového a my doufáme, že ta křivka zážitků poletí už jenom nahoru! Moc děkujeme za vaše modlitby a podporu, moc si ji vážíme. Přeji vám nádherné a požehnané velikonoční svátky!

Klára Sklenská

Vzpomínka na otce Josefa Dvořáka

Dne 11. března 2026 jsme si připomněli 30. výročí úmrtí otce Josefa Dvořáka, na kterého dodnes mnozí vzpomínají.

Narodil se 28. listopadu 1948 ve Vladislavi, kněžské svěcení přijal 30. června 1972 v Brně. Zemřel 11. března 1996 v nemocnici v Dačicích. Pohřben byl 23. března 1996 ve Vladislavi za účasti i mnoha farníků z Dolních Bojanovic.

Během svého kněžského života působil na několika místech, v Hodoníně, Brně, Dolních Bojanovicích, Pohořelicích a Dačicích.

Jeho působení nebylo jen duchovní, ale i velmi praktické. S velkým nasazením se pustil do rekonstrukce interiéru kostela i jeho okolí, a to jak v Bojanovicích, tak v Josefově. Díky jeho úsilí

Společná fotka po jáhenském svěcení Jirky Kaně v Brně (únor 1987)

vznikla nová podoba chrámového prostoru, která dodnes slouží. Nechal také vyřezat velký kříž u křtitelnice i další sochy, které se staly přirozenou součástí našeho kostela. Když byly některé části křížové cesty ukradeny, postaral se o zhotovení nových, aby toto dílo zůstalo zachováno pro další generace.

Na otce Josefa však nevzpomínáme jen kvůli tomu, co vybudoval a opravil, ale především pro jeho lidskost, blízkost k lidem a věrnou kněžskou službu. Uměl povzbudit, potěšit i vést. Byl knězem, který znal své farníky a sdílel s nimi jejich radosti i starosti.

Jak na o. Josefa vzpomínáme?

Určitě si vzpomenete, že o. Josef vlastnil auto zn. TRABANT. Tam se toho vešlo. S pomocí ochotných dárců zásoboval například kněžský seminář v Litoměřicích. Tehdy ještě byly zabijačky, tak bylo například sádlo a také

co rostlo na polích a zahrádkách - ovoce, zelenina, brambory, víno... Pamatuji na výlet do Prahy, kdy jsme vezli zásoby do kuchyně kardinála Tomáška. Trabant byl naložený až po vrch. Vajíčka, chleby, zelenina, brambory a víno z našich vinic. Auto už mělo dost „odjetých“ kilometrů a pochybuji o platné technické kontrole. Přední dveře se nedaly zavřít, takže spolujezdec celou cestu musel držet kus drátu, aby se dveře neotevřely. To byla jízda.

Po příjezdu do Prahy jsme vjeli do dvora arcibiskupství. Zaparkovali jsme mezi naleštěná auta. Nastalo zděšení stráže, která tam hlídala. Naše vozidlo tam příliš nezapadalo. Až přivolaná řádová sestra jim vysvětlila, že jdeme ke kardinálu Tomáškovi. Řekla ale, že kardinál dnes nepřijímá žádné návštěvy. Začali jsme vynášet přivezené zásoby. Vtom se na širokém schodišti objevil kardinál Tomášek a zavolal: „Jozífku, pojď dál!“ Stál tam

usměvavý v hnědém svetru, rukávy vyhrnuté a pozval nás dál. Nikdy nezapomenu na těch pár chvil, jak nás přivítal s lidským a srdečným úsměvem. Dostali jsme požehnání na cestu domů a dárek. Malý křížek, který mám dodnes. Je to památka na dobrodružnou cestu do Prahy a také na vzácného člověka, kardinála Tomáška.

Manželé Vavrysovi

Až vyschne studánka, teprve si začneme vážit vody. Máme mezi sebou kněze? Tak si ho važme, protože se máme radovat z jeho přítomnosti.

Otec Josef Dvořák byl knězem s námi a pro nás. Pohyboval svým trabantem, většinou rychlostí, kterou neměli policisté rádi. Byl muž činů, letory ohnivý. Byl velmi činný a měl talent spřátelit se s neznámými lidmi. Měl známosti po celém regionu, a ty využíval na pomoc bližním svým. A neodmítl pomoc žádnému. Byl znám všem primářům v brněnských nemocnicích, ke kterým dokázal dostat spoustu potřebných lidí.

Povídalo se, že byl vzdáleným příbuzným svatého Klementa Maria Hofbauera. Jeho sošku si nechal vyřezat a umístil ji nad vchodem do sakristie. Tato byla zcizena spolu se čtyřmi zastaveními křížové cesty vykradači kostela. Manželé Anna a František Bílíkovi dali na Slovensku ve Spišské Belé vyřezat sochu novou. Tato však byla nesouměrná a nelíbila se. Až šikovné ruce Ladislava Herky dovedly řezbu do stávající podoby. Otec Dvořák nechal také vyrobit repliku sochy Panny Marie žarošské a je výjimečné, že korunky vzal kardinál Tomášek do Říma a nechal je od papeže požehnat.

Ještě jedna příhoda pro usmání. V Dačicích, kam byl přeložen, se pustil hned do opravy kostela. K tomu potřeboval převézt

o. Josef Dvořák a o. Antonín Blaha

míchačku, a tak se rozhodl, že ji poveze za trabantem. Do zadních otevřených dveří posadil dobrovolníka a oje míchačky mu dal do rukou. A vyrazili. Co železná kolečka míchačky na kostkovici vydávala za zvuk, si dovedete těžko představit. Tak přejížděli náměstí a příslušník policie, který řídil dopravu a dobře se s o. Josefem znal, se otočil zády a jako zázrakem byl stížen slepotou a hluchotou. Tak bezpečně dorazili do cíle.

O. Dvořák zanechal ve farnosti nesmazatelnou stopu tvořivosti. Vážíme si, Josefe, že jsme směli s Tebou ujit kus životní cesty.

L. Bílík

Při této příležitosti se uskutečnil zájezd do Vladislavi ke hrobu o. Josefa Dvořáka a na další zajímavá místa v okolí.

připravila K. Košutková

Víte, kdo zpívá a hraje?

Svatováclavský sbor a orchestr není žádnou novinkou posledních let. Právě naopak. Loni oslavil 200 let své existence. Po tuto dobu jím prošlo a stále prochází opravdu mnoho lidí. Zpěváků a hudebníků, mladších i starších. Každá generace do společného hraní a zpívání přinesla něco svého, nadšení, talent, zkušenosti i osobní příběhy. Díky tomu není náš sbor a orchestr jen „hudebním tělesem“, ale především živým společenstvím lidí, kteří chtějí sloužit Bohu a skrze tuto službu také druhým.

V poslední době náš sbor a orchestr výrazně omládl. Nové posily přináší radost a chuť učit se nové věci. Setkávání při zkouškách tak není jen o notách a rytmu, ale také o přátelství, smíchu a vzájemné podpoře. Není přitom výjimkou, že se zde setkávají celé rodiny, rodiče s dětmi, každý třeba v jiné sekci orchestru nebo sboru. Hudba tu propojuje generace.

Například Šárka Salajková zpívá soprán, ale při hodové mši hrála sólo na zobcovou flétnu. O Vánocích pak usedla k největšímu a zároveň nejsložitějšímu

hudebnímu nástroji, k varhanám. Ty vyžadují nejen technickou zručnost, ale i velkou dávku soustředění, hudebního citu a odvahy. Při vánoční mši Jakuba Jana Ryby Hej, mistře jí pomáhala otáčet noty její mladší sestra Agáta Salajková. To je příklad tiché, ale důležité služby v pozadí.

Velkou posilou v sopránu jsou také Kateřina Kubénová a Pavlína Tomčalová, která zároveň hraje v orchestru na příčnou flétnu. Děvčata jsou pro náš sbor a orchestr velkým přínosem také svou ochotou zapojit se, kde je právě potřeba.

V prvních houslích hraje Pája Hubáčková, druhé housle její bratr Dan Hubáčka. Další mladou posilou je houslistka Veronika Zigáčková. V žesťové sekci hraje Kryštof Pospíšil na lesní roh. Vít Martinek hraje na trubku, a když zrovna nehraje, zpívá v basu. Jeho sestra Alžběta Martínková hraje na příčnou flétnu.

Dalšími mladými zpěváky jsou v tenoru sólista Jiří Salajka, Radim Zámečník, Vojtěch Bůšek, Jan Kristian Benk, Stanislav Drábek a Jiří Moravanský. V basu Adam Grégr.

Důležitou součástí sboru a orchestru jsou dlouholetí členové, kteří věrně a vytrvale přicházejí na zkoušky i bohoslužby. Jejich zkušenosti a vytrvalost jsou pro sbor a orchestr velkou oporou. Právě oni často předávají mladším nejen hudební dovednosti, ale i postoj služby, trpělivosti a odpovědnosti.

Velké poděkování patří naší dirigentce Lucii Škrhákové za její obětavou práci, trpělivost, hudební vedení a čas, který sboru a orchestru věnuje. Díky jejímu nasazení může naše společná služba růst a přinášet radost nám i celé farnosti.

Na závěr bychom chtěli říci, že to Bůh nás zachovává v této službě. Už dvě století dává lidem chuť zpívat, hrát a sloužit skrze hudbu. Přejeme si, aby tomu tak bylo i nadále, k radosti farnosti, k povzbuzení všech, kdo přicházejí do kostela, a především k Boží slávě.

Pokud někdo z vás přemýšlí, že by se přidal, dveře jsou otevřené.

připravila K. Košutková

„Rybovka“, na které se podíleli i dřívější členové sboru a orchestru

Je to krásný pohled, že? 😊

Kříž Panny Marie Sedmibolestné – Pieta

V místech, kde cestu z Josefova do Lužic křížovala bývalá polní cesta z Dolních Bojanovic do Moravské Nové Vsi, stával od nepaměti dřevěný kříž, jemuž se přezdívalo zelený. V roce 1890 byl při velké vichřici vyvrácen. Pro svou zchátralost byl později spálen a popel z něj byl uložen do základů nové sochy.

Sochu Panny Marie Sedmibolestné nazývanou též Pieta nechali zbudovat František a Emilie Šupovi z č. 23. Socha pochází z dílny Františka Štábly, pořizovací částka činila 800 korun, dalších sto korun padlo na vedlejší nutné práce. Pieta byla posvěcena za velké účasti místních i přespolečných věřících bojanovským farářem Františkem Pořízkem dne 15. srpna 1904. Na přední části podstavce je nápis: *Pohled' zda-li bolest, jako bolest má!*

Na zadní části podstavce se nachází dedikace: *Ke cti a chvále Boží věnovali manželé František a Emilie Šupovi a jejich rodina L. P. 1904.*

podle knihy Josefov cisařská obec
připravila K. Košutková

SLOVO PRO DUŠI

LOTR PO PRAVICI

Ježíš našel ve chvíli opuštěnosti na kříži v kajícím zločinci Dismasovi všechnu lásku, kterou si přál najít ve svých apoštolech. Tento muž se dokonce odvážil bránit ho, zatímco ostatní, ti, které mi-

loval, kromě Jana, zbaběle utekli, aby neskončili jako on. Zdálo se, že víc než za dva roky jeho vlastní uředníci nebyli schopni opravdově uvěřit jeho slovům. Jinak by nyní byli tady, vedle něho.

Tento muž, Dismas, v průběhu několika minut uvěřil v Ježíšovo božství, když z jeho úst uslyšel slova úpěnlivé prosby k Otci. Viděl umírat Ježíše v pokoji těch, kteří se nemají čeho obávat,

s nadějí těch, kteří vědí, že existuje Někdo, v koho mohou doufat.

Dismas chtěl uvěřit. Ve velkém vyčerpání v důsledku námahy a bolesti, ale s velkým dojetím řekne „*Ježíši, vzpomeň si na mne, až přijdeš do svého království!*“ (Lk 23,42) Jeho slova jsou podobná těm, které dnes říkáme ve svátosti smíření. „*Odpusť mi, Otče, neboť jsem zhřešil!*“

Předcházející noci začalo Ježíšovo utrpení za spásu všech, i za takové, jakým je Dismas. „Dobrý lotr“ ani netušil, že než nastane noc, přijde do paláce Králů provázený Kristem pokoje. A Ježíš v tomto zločinci viděl přítele, protože ten, kdo důvěřuje, je přítel, tedy ten, kdo nabízí

svoji důvěru a pochopení. Přítel je ten, koho ve chvílích tvého utrpení trpí s tebou. Přítel chce zůstat po tvém boku a zůstane s tebou až do konce.

Ježíšův pohled nahradil objetí, které toužil dát Dismasovi stejně, jako i dnes objímá všechny ty, kteří mu svěří svoje životy. Uprostřed svých slz a bolesti Ježíš přislíbil: „*Amen, pravím ti, ještě dnes budeš se mnou v ráji!*“

Ježíš vztahuje své ruce k hříšníkovi. Povyšuje ho, litujícího a pokorného, dokonce nad spravedlivé. Věšel do Boží slávy, i když vůbec nebyl svatý. Požehnaný jsi ty, dobrý lotře, že jsi uměl zapomenout na své utrpení a mít soucit s druhým. Takto jsi obdržel milost, že sám Bůh ti dal odpuštění. A to

proto, že jsi měl odvahu zastat se pravdy.

Svatý Dismas se osvědčil jako mocný pomocník v těžkých případech, v ohrožení, při zotročení hříchem, v zoufalství a v nebezpečí smrti. Především je vzýván jako ochránce proti násilí a lsti, jako nálezce uloupených a ukradených věcí, jako zachránce při únosu.

Vzýváme ho, abychom dosáhli opravdového obrácení a pravé lítosti z lásky, když hledáme odvahu ve víře a věrnost Bohu, trpělivost v utrpení a hlubokou lásku ke Spasiteli. Velcí hříšníci mu děkují za milost obrácení.

připravila MČ

NEJEN PRO STARÉ A NEMOCNÉ

Tři dny, které popisují i náš život

Ježíšovo vzkříšení je událost, k níž můžeme i my upnout své naděje.

Když uvažuji o Velikonocích, vzpomínám na svého kamaráda Ricka Warrena. Ten spolu s manželkou zažil zničující ztrátu, když si jejich mladý syn vzal život. Asi rok po tragédii k tomu Rick řekl: „Často se mě lidé ptají, jak jsem mohl zvládnout s tou bolestí

dál fungovat. Většinou jsem reagoval, že mou odpovědí jsou Velikonoce.“

Rozumíte? Velikonoce ukazují rytmus našeho života! Ježíšova smrt, jeho pohřeb a vzkříšení se odehrály během tří dnů, které i my někdy prožíváme:

Velký pátek - bolest, ztráta, vyhoření, dny, kdy cítíme jen tíhu, zmar a ztrátu.

Bílá sobota - nejistota, ticho, zmatenost, otázky bez odpovědi, chvíle, kdy ztrácíme orientaci.

Velikonoční neděle – nabídka nového začátku, světlo, radost, vítězství nad tím, co nás tížilo.

Takový je prostě život. Příběh Velikonoc nám říká, že i tam, kde se zdá být konec, je připraven nový začátek. Definitivní od-

pověď na otázky našeho života tak zní: **Velikonoce.**

Ježíši, děkuji ti, že tvůj příběh nekončí na kříži. Pomoz mi důvěřovat, že i v mé bolesti, vyhoření a pochybnostech existuje smysl a že u tebe je nový začátek. Uč mě čekat a otevírat se tvému Duchu. V tobě je má síla. Amen.

Lee Strobel: *Kauza naděje*

VZDĚLÁVÁME SE

Řeholní život v České republice: Kongregace bratří Nejsvětější svátosti - petrini

Milí přátelé,
tímto dílem se začneme věnovat další velké skupině řeholních řádů, jejichž hlavním posláním je **vzdělávací činnost**. Jejich členové se věnují primárně mládeži na středních nebo vysokých školách. Mezi tyto řady patří kongregace bratří Nejsvětější svátosti (zkratka CFSsS – **Congregatio Fratrum Sanctissimi Sacramenti**), takzvaní **petrini**, kteří jsou **první ryze českou** mužskou kongregací.

1. Vznik a rozvoj

Zakladatelem je kněz českobudějovické diecéze P. Václav Klement Petr (1856 Sušice - 1901 České Budějovice). Působil krátce

v duchovní správě a pak se stal vicerektorem kněžského semináře v Českých Budějovicích. Měl možnost nahlédnout do náboženského života lidu a zvláště mládeže. Ve své horlivé snaze o prohloubení a oživení duchovního a náboženského života založil 8. září 1888 novou kongregaci. Do středu stavěl svátostného Krista a na něm budoval svoje dílo. Kongregaci schválil českobudějovický biskup M. J. Říha, přesné datum schválení není známo. Doloženo je písemné schválení od jeho nástupce, biskupa J. A. Hůlky, z prosince 1914. Petrini působili vedle Českých Budějovic také v Písku, Klatovech, v Brně na Vinohradech

a přechodně v Rakousku. V Bruntále vedli internát až do jeho likvidace komunisty v roce 1950.

2. Organizační struktura

Za vedení kongregace zodpovídá generální představený. Spolu s ním se podílí na řízení kongregace generální rada. V současné době sídlí generální představený v řeholním domě v Písku. Domy jsou řízeny centrálně.

3. Charakteristika

Kongregace petrinů se řídí řeholí svatého Benedikta a vlastními konstitucemi. Tvoří ji kněží a laičtí bratři. Do středu osobního i komunitního života je postavena Eucharis-

tie. K ní je zaměřeno všechno pastorační a výchovné úsilí.

4. Činnost

Petrini mají svůj mateřský klášter v Českých Budějovicích. Zde žije komunita bratří, která se věnuje duchovní službě při kostele Panny Marie Růžencové a v několika okolních farnostech. Při klášteře je otevřeno Křesťanské rodinné centrum Petrklíč. Další dům je v Písku, kde se petrini opět věnují duchovní správě ve městě a okolí. V klášteře vedle noviciátu sídlí i redakce časopisu pro děti jménem Duha. Někteří z bratří se věnují již dlouhodobě poskytování duchovních cvičení a vedení vzdělávacích kurzů v oblasti katecheze. Petrini pořádají také duchovní obnovy ve farnostech.

5. Řeholní oděv

Petrini nosí černou kleriku, černé cingulum s růžencem a přes ni volně černý škapulíř bez kapuce.

6. Přijímání nových členů a formace

Kandidatura probíhá mimo společenství. Kdo se cítí povolán, požádá o vstup do postulátu, který trvá půl roku a probíhá v některém z řeholních domů. Na základě písemné žádosti vstupuje postulant do noviciátu. Noviciát trvá jeden rok v domě k tomu určeném pod dohledem novicmistra. Po jeho ukončení skládá novic své první sliby na jeden rok, které se pak obnovují. Trvání časných slibů mezi noviciátem a věčnými sliby je tři až šest let.

7. Kontaktní údaje

Kongregace bratří Nejsvětější svátosti (petrini), Žižkova 250/4, 370 01 České Budějovice

Více se dozvíte na www.petrini.cz.

zpracováno na základě knihy Řeholní život v českých zemích Petr Martínek

---

Medžugorje – místo, kde se nebe dotýká země (2. část)

Komunismus na ústupu

Jugoslávská vláda usilovala o to, aby věhlas Medžugorje zanikl. Přesto však množství poutníků, kteří na toto místo přicházeli, stále rostlo. Komunisté viděli, že jejich snahy jsou marné, a tak změnili strategii. Když nemohli Medžugorji zničit, rozhodli se z ní kořistit. Nechali zde proto postavit několik hotelů, aby se na davech poutníků, jejichž příliv se jim nepodařilo zastavit, alespoň obohatili. Komunistická moc

v Jugoslávii slábla stále více, až se úplně zhroutila. V prvních svobodných volbách, které se konaly v roce 1990, byla komunistická strana poražena. Většinu hlasů získala pouze v Srbsku a Černé Hoře. Ač byl komunismus

oficiálně sražen na kolena, to nejkrušnější období mělo teprve nastat. I Panna Maria při svém zjevení Mirjaně Dragičević (v té době již vdané Soldo) dne 18. března 1991 naznačila, jak velké utrpení má přijít.

Ostrov míru v moři války

Předseda srbské komunistické strany Slobodan Milošević se odmítal smířit s porážkou a když komunismus padl, rozhodl se vsadit kartu na srbský nacionalismus. Jeho cílem bylo vytvořit tzv. Velké Srbsko, které by sjednocovalo všechna území jugoslávské federace obývaná srbským etnikem. Do tohoto nového státního útvaru měla kromě samotného Srbska spadat také Černá Hora, Bosna a Hercegovina a velká část Chorvatska. Tento plán však zkřížily Chorvatsko a Slovinsko, které 25. června 1991 vyhlásily nezávislost na Jugoslávii. Proto jim Srbsko o dva dny později vyhlásilo válku. Milošević, kterému se podařilo ovládnout jednotky jugoslávské armády, zaútočil nejprve na Slovinsko, ale záhy se přesunul do Chorvatska, které chtěl primárně dobýt. Boje zde probíhaly až do ledna 1992, kdy bylo vyhlášeno příměří. Ohnisko konfliktu se potom přesunulo

do Bosny a Hercegoviny, která chtěla také vyhlásit nezávislost. Zdejší srbské obyvatelstvo s tím ovšem nesouhlasilo a získalo pro to podporu Miloševićovy jugoslávské armády. Na konci března 1992 se v Bosně a Hercegovině rozpoutaly kruté boje. Ač všude kolem zuřila brutální válka, Medžugorje byla zvláštním způsobem chráněna. Bylo sice přerušeno elektrické vedení, nefungoval telefon a netekla voda, nicméně přímé boje a bombardování se tomuto místu zcela vyhýbaly. Veškeré rakety, které byly na Medžugorji vypuštěny, dopadaly na okolní pole. Vesnici nezasáhla ani jediná. Dokonce i samotné srbské noviny psaly, že jugoslávské bombardéry, které byly vyslány zničit Medžugorji, nemohly shodit na cíl žádnou bombu, jelikož nad ním byla zvláštní stříbrná mlha. Medžugorje byla také centrem humanitární pomoci válkou zasažené zemi. Dobrovolníci z celého světa a různé evropské organizace sem dováželi potřebné zásoby potravin nebo zdravotnických potřeb. Jedním z těchto dobrodinců byl jistý Magnus MacFarlane-Barrow, který přivezl do Medžugorje nákladní auto se zásobami jídla a léků až ze Skotska. Právě

zde pocítil tento mladý muž volání, aby založil organizaci, která později vešla ve známost jako Mary's Meals. Ta v současnosti pomáhá více než dvěma milionům dětí v nouzi po celém světě.

Medžugorje – útočiště potřebných

Medžugorje vzkvétala i v krutých časech války. Velkou zásluhu na tom měl místní farář Slavko Barbarić, který působil v medžugorské farnosti od ledna 1982.

o. Slavko Barbarić

Byl také strýcem Mirjani-na manžela, Marka Solda. Otec Barbarić spolu s Mirjanou přemýšlel, jak pomáhat obětem války efektivněji než doposud. Společně se dohodli, že svou pomoc budou orientovat na válečné sirotky. Neměli však ještě

jasnou představu, jak tento plán uchopit. Slavko Barbarić předkládal tento úmysl Bohu a prosil jej o radu. Když jednou vystupoval na Vrch zjevení, kam se chodil pravidelně modlit, oslovil jej tam jeden muž, který se mu nabídl, že by rád finančně podpořil nějaký projekt pro potřebné. To byla pro otce Slavka odpověď od Pána, o kterou tak vroucně prosil. Společně s Mirjanou Soldo začal nápad okamžitě rozvíjet. Výsledkem byl plán na zbudování sirotčince s názvem Majčino selo (Matčina vesnička). Nemělo se však jednat o jednu budovu, ale o celou komunitu s několika domky a vlastní školou a kaplí. Označení sirotčinec pro toto zařízení bylo zamítnuto. Členové zdejší komunity totiž nebyli vnímáni jako sirotci, ale jako děti jedné Matky, Panny Marie. Matčině vesničce byla vyhrazena parcela na samotném okraji Medžugorje. Pozemek byl skalnatý a zarostlý křovím. Na prosbu otce Barbariće jej však těžkou technikou vyrovnali vojáci OSN, kteří byli v Bosně a Hercegovině na vojenské misi a v Medžugorji měli svou základnu. Součástí nově vzniklé Matčiny vesničky byla také zahrada sv. Františka a park s hřištěm,

Mladifest

amfiteátre a stezkami na procházky. Kromě Matčiny vesničky byla Medžugorje obohacena také o zařízení pro jinak potřebné jedince, drogově závislé. Za vznikem této komunity zvané Cenacolo stála řeholní sestra Elvíra z Itálie. Zpočátku byla tato iniciativa nahlížena s určitým despektem. Místní obyvatelé nechtěli, aby v jejich blízkosti bydleli potenciálně nebezpeční lidé. Díky vytrvalosti matky Elvíry se však tento nápad podařilo prosadit. Dnes je komunita Cenacolo neodlučitelnou součástí Medžugorje a dává skrze práci, modlitbu a eucharistii nový život těm, jež klesli na samé dno.

Mladifest

S nápadem Mladifestu, modlitebního setkání mláde-

že, které se koná každý rok první týden v srpnu, přišel jistý mladý poutník z Anglie koncem roku 1988. Když tuto svou myšlenku sdělil otci Barbariće, našel u něj podporu. Slavko Barbarić se ujal organizace a v roce 1989 uspořádal první ročník tohoto festivalu. První Mladifest se konal ve velkém zeleném stanu ve stinném háji vedle kostela sv. Jakuba, na Podbrdu, Križevaci i v kostele samotném. Zpěv při tomto modlitebním setkání zajišťoval Liam Lotan, mladý kněz z Irska. Festival mládeže se setkal s úspěchem a bylo rozhodnuto, že se v něm bude pokračovat i v dalších letech. Otec Slavko Barbarić jej připravoval a pořádal pravidelně až do své smrti dne 24. listopadu 2000. Je příznačné, že svůj

Majčino selo

život dokonal tento obětavý kněz na vrcholu Křiževac po modlitbě křížové cesty. Na místě, kde zemřel, je dodnes pamětní kámen. Na odkaz otce Slavka Barbariče, který po sobě zanechal v Medžugorji hlubokou stopu, bylo navázáno a Mladifest je zde pořádán až do dnešních dnů. Každoročně se na něj sjíždějí desetitisíce mladých i starších poutníků z celého světa.

Deset tajemství

Panna Maria se původně zjevovala všem šesti vizionářům denně. Postupně každému sdělovala tajemství, kterých je celkem deset. Třem z nich už vyjevila všechna tajemství. Proto se jim přestala zjevovat každý den a přichází k nim pouze

jednou ročně. Zbývající tři vizionáři zatím ještě neobdrželi všechna tajemství, a proto ji stále vidí každý den. Jakmile budou všechna tajemství vyjevena, nastane čas jejich postupného naplňování. Každé tajemství má být oznámeno světu tři dny předtím, než se stane. Povolání ke zveřejňování těchto tajemství dostala Mirjana Soldo, která od Panny Marie obdržela zvláštní pergamen, na němž jsou kromě samotných tajemství uvedena také data, kdy má dojít k jejich naplnění. Mirjana Soldo byla také první, která obdržela všech deset tajemství. Pergamen, který Panna Maria Mirjaně dala, je ze zvláštního materiálu, který neodpovídá žádné známé látce, a je čitelný

pouze pro Mirjanu. Kdokoli nepovoláný, komu se pergamen dostane do rukou, nedokáže přečíst, co je na něm skutečně napsáno. O tom se přesvědčila sama Mirjana, když jej chtěla ještě jako nezletilá ukázat svým kamarádkám. Každá z nich na něm viděla něco jiného. Vizionáři nesmí jednotlivá tajemství vyrazovat. Byl oznámen pouze velmi obecný charakter některých z nich. Je například známo, že třetím tajemstvím má být trvalé znamení na Podbrdu, u nějž bude zřejmé, že se nejedná o výtvar lidských rukou. Lidé budou moci toto tajemství fotit i natáčet. Opravdovou podstatu tohoto tajemství však pochopí pouze tehdy, když na místo zavítají osobně. U lidí často vzbuzují tato tajemství strach. Vizionáři však říkají, že se nemáme bát. Kdyby měla tajemství skutečně vzbuzovat strach, nemohli by být vizionáři podle svých slov tak veselými lidmi. Panna Maria nechce, abychom v sobě měli strach, ale lásku. Vyzývá nás, abychom byli jejím světlem a osvěcovali všechny duše tam, kde vládne tma. Kéž se její poselství snažíme věrně naplňovat.

Sebastian Esterka

MEZINÁRODNÍ MODLITEBNÍ FESTIVAL MEDJUGORJE

Pouť je určená pro mládež, rodiny s dětmi i seniorský doprovod.

Pojed' posílit svoji víru, setkat se s mladými z různých zemí.

Tuto pouť doprovází kněz.

CENA

Doprava 4.300 Kč

Nocleh a polopenze 174€ (6 nocí s polopenzí)

- platí se až na místě v Medjugorje

- jeden den u moře, odpolední koupání u vodopádů Kravica

PŘIHLÁŠKY A INFORMACE

Bc. Václav Salajka, Zelnice 602, Dolní Bojanovice

Tel.: 737 234 099, email: salajkavaclav@seznam.cz

POZVÁNKA

Medjugorje je mimořádné místo. Mnozí tu zakusili Boží dotek, mnozí tu našli odpovědi na svoje otázky, někteří uzdravení a všichni

posilu a povzbuzení. Kdo by se o tom chtěl přesvědčit, může v létě vyrazit na Mladifest (viz plakátek). Ještě jsou volná místa.

A. Tlachová

PRO MANŽELE

RABÍNOVA MOUDROST

Jednoho dne přišla k rabínu Moseovi jedna žena a stěžovala si trpce na svého muže: „Naše manželství je nanic. On už mě nemiluje. Už ani nevím, kdy mi naposled projevil lásku.“

„Pošli mi svého muže,“ odpověděl rabín.

Muž přišel. „Naše manželství je nanic. Ona už mě nemá ráda, to je celá příčina. Už ani nevím, kdy mi naposled dala najevo svou lásku.“

Když rabín každého zvlášť vyslechl, pověděl: „Přijďte zítra oba spolu ke mně.“

Když před ním druhý den oba seděli, obrátil se rabín nejprve k ženě: „Nepracoval tvůj muž těžce po všechna ta léta, aby vaše děti měly co jíst? Neutíkal před lety uprostřed noci několik hodin, aby ti včas přivedl lékaře, když jsi byla nemocná? Nebyl vždy s vámi doma, zatímco

druzí vysedávali v hospodě? Nespravil ti řetízek na krk, když se ti roztrhl? Neseděl sám před domem a neplakal sám pro sebe, když byl bez práce a nevěděl, jak to bude dál? Neutíral ti s něhou a soucitem slzy, když vám umřela pětiletá Aňuška na zápal plic? A co ani nevíš - že se za tebe modlí každý den?“

Pak se obrátil rabín k muži: „Neporodila ti tvoje žena v bolestech všechny tvoje děti? Nestarala se ve dne v noci o tvoji rodinu? Nemá ohnutá záda od veškeré té namáhavé práce? Nekoupila ti na trhu novou dýmku, když se ti ta tvoje zlámala? Nezastala se tě, když zlí lidé o tobě špatně mluvili? Nesnášela celá léta tvoje hněvy, mrzutost a nebyla vždy ochotná ke smíření? Nemá ty hluboké vrásky v obličejí od starostí o vás všechny?

Nezahrnuje tě každý den do svých modliteb?

Muž i žena sklopili hlavy.

„Podívejte se,“ pokračoval rabín, „láska se skrývá za spoustou drobných každodenních věcí, o kterých si myslíte, že jsou samozřejmé. Děkujte Bohu, že máte jeden druhého. Děkujte mu společně. A najednou bude vaše láska viditelná a obdaruje vaši rodinu pokojem a radostí.“

Muž a žena seděli dále mlčky vedle sebe. Pak se podívali jeden druhému do očí, protože pochopili, jak se navzájem potřebují. Mlčky vstali a odešli.

Rabín se díval za nimi. Viděl ještě, jak žena s něžností upravila manželovi kabát a ten vzal pozorně její ruku a stiskl ji ve svých dlaních.

*autor neznámý
MČ*

Cestička

Druhý a třetí týden v lednu bylo po letech zaledněné farní hřiště. Využily ho i děti ze školy.

neděle 4. 1.: Laser Game v Brně pro nejpilnější ministranty

pátek 6. 2. – sobota 7.2.: Noc na faře pro mladší děti

neděle 22.2.: Laser Game pro starší děti (odměna za roráty)

pátek 6.3.: Křížová cesta dětí ze 4. třídy

středa 11.3.: Křížová cesta dětí ze 3. tříd

Společenství mládeže z 8. a 9. tříd

Ministrantský florbalový turnaj aneb Cesta za zlatem

Máme tady další díl Cesty a s ním i další pohled do našeho ministrantského života a společenství. I letos jsme měli možnost se zúčastnit třetího ročníku florbalového turnaje, na kterém jsme zažili mnoho úspěchů, radosti i chvil prožitých v modlitbě.

Sraz jsme měli v sobotu 17. ledna brzo ráno u fary, kde jsme se „nalodili“ do aut a vyjeli na cestu. I letos se celkový počet sportovců zvýšil a to na 600 ministrantů/ek. Proto jsme byli rozděleni, I. stupeň jel do Šaratic a II. stupeň do Rajhradic. V každé sportovní hale/tělocvičně proběhlo přivítání a hned po něm už jednotlivé zápasy ve skupinách. Tým, který měl nejvíce bodů v této základní skupině, vyjel do Újezdu u Brna na další zápasy o vyšší umístění. Nás (II. stupeň) čekalo 6 zápasů v základní skupině, přičemž konkurenci jsme měli vysokou. Nicméně s dobrou partou kluků, kteří jsou schopni nastoupit na hřiště bez florbalů, jsme náš první zápas vyhráli 5:1 😊. Následovaly další zápasy, které skončily 2 prohrami a 2 remízami a jednou výhrou. Nejvíce

Ministranti z prvního stupně

bodů jsme neměli, tudíž jsme zůstali na místě a hráli poslední zápas, který měl rozhodnout o našem konečném umístění. Zápas byl z počátku napínavý, ale také díky našemu brankáři jsme vyhráli 3:1. Vyčerpání jsme vyrazili do Újezdu u Brna, kde mělo probíhat vyhodnocování.

Jakmile jsme dorazili, překvapilo nás, když jsme uviděli naše mladší kluky připravovat se na semifinále. Kluci natěšení, ale také nervózní, byli rádi, když nás zahlédli a hned se jim semifinále hrálo líp. Bylo to hodně vyrovnané, kluci ale zabojovali a zajistili

si tak postup do finále mladší kategorie.

A je to tady, nejnapínavější moment dnešního dne. Kluci věděli, do čeho jdou, že budou hrát s týmem, který už několik turnajů vyhrál. Byl to náš starý známý PoŠuKov 😊 (farnost Pozořice). Atmosféru celému finále dávala také plná hala fanoušků a dalších sportovců. Zápas byl od počátku napínavý (ještě aby ne, když je to finále) a skončil remízou 2:2. Následovaly nájezdy, které se zdály být nekonečné, až do té chvíle, kdy náš brankář rozhodl svým zákrokem a mladší kategorie se stala vítězem turnaje!!!

Jakmile byly odehrané finálové zápasy dalších kategorií, připravilo se hřiště pro velký zápas kněží brněnské diecéze s kapitánem Pavlem Kafkou proti osobnostem Jihomoravského kraje s kapitánem Janem Grolichem. Zápas byl do poslední chvíle vyrovnaný, nakonec rozhodl hejtman kraje a dal gól (skóre bylo 1:2). Pak už proběhlo vyhodnocení a rozdání cen. Na závěr nám dal generální vikář Pavel Kafka požehnání a my jsme s hrdostí a nadšením vyjeli zpátky do svých domovů.

Výsledky turnaje:

I. stupeň – 1. místo z 29 týmů (kluci přivezli zlaté medaile a pohár)

II. stupeň – 5. místo z 32 týmů

Jak tento den hodnotí kluci?

„Teď už jsme byli opravdu první!“

„Byl to ten nejlepší den, co jsem kdy zažil!“

„Taktika vyhrát byla nejlepší!“

„Bylo to epické!“

„Jsme mistři ministrantů ve florbale!“

Poděkování patří všem organizátorům, dobrovolníkům a pomocníkům, kterým se podařilo tento den připravit. Všem tatinkům, kteří byli ochotni nás vzít autem a prožít tam s námi celý den. Klukům za ochotu a plné nasazení! 😊

A nesmíme zapomenout na Pána Ježíše, bez kterého by to nešlo a díky kterému jsme si to všichni užili!

Celé video z našeho velkého dne naleznete na našem YouTube kanále: Ministranti z Moravského Vatikánu.

Sebastian Herka

JARO

Přišlo jaro. Paní zima si sbalila svůj sněhový kabátek a na devět měsíců si vyjela na dovolenou na Antarktidu. Dovolila tak sluníčku, aby více zářilo, a probudilo tak celický svět k životu. To samozřejmě znamenalo plno práce. Lidé byli šťastní, že se konečně dočkali dlouho očekávaných jarních dní.

To bohužel neplatilo pro Tonda. Malého tvrdohlavého klučinu, který seděl za oknem, a na všechno se mračil hůře než letní obloha před bouřkou. A taky aby se nezlobil. Se zimou odešly jeho oblíbené koulůvačky, klouzačky, sáňkování a další klukoviny, které se beze sněhu prostě neobešly.

„Nesnáším jaro...!“ zamumlal uraženě.

„Co to říkáš, Toníku?!“ ozvalo se náhle za jeho zády.

Tonda strnul. Vůbec nečekal, že by někdo byl doma a už vůbec ne, že by ho někdo slyšel. Pomaloučku, trochu stydlivě, se začal otáčet, aby viděl, kdo ho to přistihl při trucování.

„Co to říkáš Toníku?!“ zopakovala Zuzanka, která se na něj zmateně podívala. Nevěřila tomu, co právě řekl, a chtěla si ověřit, zda ji ouška neklamala. Když Tonda uviděl, že jde jen o jeho malou „hloupou“ sestřičku, znovu se zakabonil a pokračoval: „Řekl jsem, že nesnáším jaro. Je nudné.“ To Zuzku zarazilo ještě více. Jí vůbec jaro nepřipadalo nudné,

naopak, šlo o jedno z jejích čtyř nejoblíbenějších ročních období.

Ale jak ho přesvědčit, že tomu tak doopravdy je? Jak mu dokázat, že jarní měsíce vůbec nejsou špatné, ale stejně krásné jako jiná období? Hmmm... zamyslela se. Soustředila se tak moc, že kdybyste se k ní přiblížili a přiložili si ucho k její hlavě, slyšeli byste, jak to tam šrotuje jako v nějaké továrně či přístroji na vymýšlení skvělých nápadů.

„Už vím!“ vykřikla (to určitě zrovna vyrobila nějaký ten skvělý nápad). Vždyť mu to můžu jednoduše ukázat! Pomyslela si a chytla Tonda za ruku a už ho táhla ze dveří. Jen venku stoupla na chodník, hned začala s vysvětlováním.

„Po dlouhé vládě ledové královny usedá na trůn pan Jaro. Vše rozmrzá a probouzí se k novému životu. To pak slunce pomalu

ale jistě začíná připomínat, že je čas vstávat. Ani lidé se nenechají zahanbit a připravují zahrady pro nové sazeničky. Z těch později vyroste nejen zelenina, ale i bohatá sbírka květin všech barev, které nám zkrášlí nejen zahrádky, ale i zlepši náladu. Nevěříš?

Podívej se, támhle na hřišti skotačí děti, holky pletou věnečky z pampelišek No není to nádherna!“ Toník pomalu přikyvuje. Nikdy by ho nenapadlo se na jaro podívat z této stránky. Nikdy se nezastavil, aby se rozhlédl po okolí. Až doteď. Protože nevěděl, co na to všechno říci, usmál se a sestřičku objal, což úplně stačilo.

Potom se vydali pomalu k domovu. Zuzka se těšila z úspěchu a Tonda z myšlenky, že jak si udělá úkoly, sedne na kolo a vyrazí za klukama. A spolu by si mohli postavit bunkr, to by byla paráda. Jaro má vlastně spoustu výhod.

napsala Marie Prudká

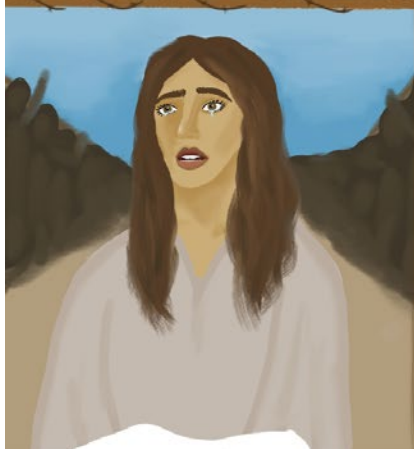
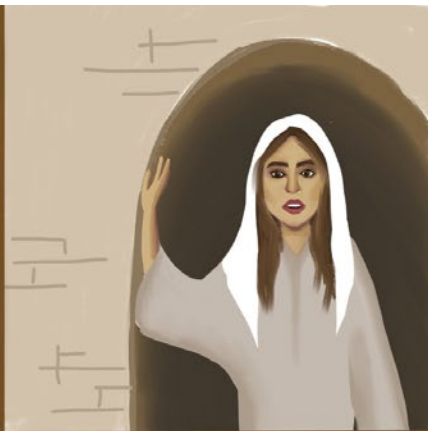
Ahoj kluci a děvčata

Každé období má své kouzlo, které na první pohled nemusí být vůbec patrné. Často hledáme výmluvy, proč být znužení a otrávení i v případech, kdy to není vůbec potřeba. Místo toho, abychom vnímali jen to špatné, můžeme se pokusit najít ve všem něco dobrého.

I velikonoční svátky se mohou zdát smutné, když Pán Ježíš na kříži umírá. Ale pak přichází velká radost vzkříšení.

Přejeme hezké jarní dny a hlavně velkou radost, že jsme Ježíšovi přátelé. Hezky to s ním oslavte a také vyběhněte ven za svými kamarády. 😊

Velikonoční komiks

8. den poté

připravila Veronika Herková

XIII. Orelský Letní KEMP 2026

Zveme všechny děti ve věku 8 až 15 let na již třináctý ročník Orelského Letního KEMPU, který se uskuteční v krásném prostředí Vísek u Letovic. Na děti čeká pestrý a všestranný program plný her, sportu, výletů do přírody i společných táborových aktivit. KEMP je určen všem, kdo chtějí prožít deset dní plných pohybu, zábavy, přátelství a hezkých společných zážitků.

Termín: 8.–17. července 2026

Zároveň rádi přivítáme nové vedoucí, pomocné vedoucí i pomocníky do kuchyně, kteří by se chtěli na přípravě a průběhu

kempu podílet. Velmi rádi mezi sebou uvítáme také bývalé účastníky kempu, kteří už odrostli dětským letům a chtěli by si tábor vyzkoušet z druhé strany.

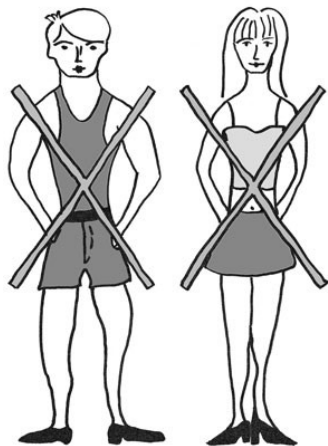
Zájemce o zapojení do týmu zveme na informativní schůzku, která proběhne v sobotu 11. dubna od 18:30 na Orlovně. V případě dotazů se můžete ozvat také na orelskykemp@gmail.com nebo na telefon 720 440 033 (Jakub Košutek).

Informace a přihlášky: www.oreldb.cz/news

Těší se na vás vedoucí.

Co si obléct do kostela aneb Prosba k nám všem

Bliží se teplé dny a s tím i otázka, jak se hezky a vhodně obléct do kostela. A co si mám teda obléct?

Naštěstí je dnes velká možnost pořídít si oblečení, které do kostela patří. Je to dům Boží, místo hodné velké úcty. A nejsme tu sami, proto by oblečení nemělo být vyzývavé. Je jasné, že v létě nám tu bývá horko. Ještě daleko větší je ministrantům a kněžím. A přece to vydrží.

Děkujeme, že na to myslíte.

redakční rada

PROGRAM HUDBY A ZPĚVU

VELIKONOCE 2026

VELKÝ PÁTEK

J. G. Handl: Ecce quomodo moritur iustus

G. P. L. Palestrina: Improperia

duchovní píseň z Wittengergu: Soudce všeho světa, Bože

HOD BOŽÍ VELIKONOČNÍ

John Leavitt: MISSA FESTIVA

Bob Chilcott: Agnus Dei z jazzové mše

František Fiala: Žalm 147

G. F. Händel: Alleluja z oratoria Mesiáš

Solo trubka: Vít Martínek, Solo příčná flétna: Alžběta Martínková
řídí: Lucie Škrháková

Slavnostní mše v 10 hodin bude přenášena TV Noe.

PRO ZASMÁNÍ

Mojžíš se vrací z hory Sinaj a povídá: „Mám pro vás dvě zprávy. Ta dobrá je: usmlouval jsem přikázání ze čtyřiceti na deset. Ta špatná je: Šesté tam zůstalo.“

Malé Barborce se zdálo, že je bohoslužba moc dlouhá. Uprostřed kázání se otočila

na babičku a ptá se: „Babi, když mu dáme peníze hned, pustí nás dřív?“

„Proč Bůh stvořil nejdříve Adama a potom Evu?“ „Aby mu do toho Eva nekecala.“

Hospodin se ptá Mojžíše: „Kam bys chtěl svůj národ

dovést?“ Mojžíš, jak známo, koktal, proto jeho odpověď zněla takto: „Do-do-do...Ka-ka-ka...“ „No dobře, když chceš do té vyprahlé země Kanaán, povedu vás tam,“ přikývl Hospodin. „Zatracené koktání,“ pomyslel si Mojžíš, „já jsem chtěl do Kalifornie.“

Strýc přijel na víkend a malý malý Jirka je rád, že s ním bude spát v pokjiku. Jen co zhaslo světlo, Jirka si na něco vzpomněl: „Jejda! Málem bych zapomněl.“ Vyskočil z postele a poklekl vedle ní. Strýček nechtěl dávat malému synovci špatný příklad, zvedl se tedy také a poklekl na své straně. „Strejdo, ty to schytáš! Nočník je jen na této straně.“

Na policejní stanici: „Říkáte, že vás vykradli před třemi dny? A proč to jdete nahlásit až dnes?“ „Já jsem nejdřív si myslela, že manžel hledal čistou košili.“

Velikonoční Josef Veselý

Prosím tě, Pane,
na cestách svých
o Šimony a Veroniky,
abych si nemyslel
že si stačím sám.

Prosím Tě o světlo,
abych v temnotách neklopýtal,
prosím o doprovod Tvé matky,
abych si nikdy nezoufal.

Prosím Tě, Pane,
o velikonoční radost,
abych se ve smutku
neuzavřel sám v sobě,
ale abych mohl jít a zazpívat všem
radostné a upřímné
ALELUJA!

Křtem se stali Božími dětmi:

Pokřtěných bylo celkem 18.

Artur Geschwandtner	Nela Josefína Bolfíková
Alfréd Jan Herka	Kateřina Pinková
Matyáš Rebenda	Agáta Kabátová
Dominik Koplík	Zuzana Helena Sieroň
Eliška Terezie Bravencová	Madlen Terezie Dvořáková
Pavel Robek	a Janetta Kührová (dospělá)
Tereza Zámečnicková	
Aileen Jasmin Příkazská	V Josefově:
Marika Anna Salajková	Julie Redková
Jakub Červenka	Vincent Růžička

Na věčnost nás předešli:

Bylo pochováno 11 mužů a 15 žen.

Žofie Klembarová	Petr Račický	Blažena Herková
Božena Herková	Pavel Nosek	Josef Fatěna
Tinuška Vrbovská	Ladislav Bača	Josefa Jordánová
Josefa Basistová	Marie Bílková	Jiří Bednář
Oldřich Hlaváč	Ludmila Sejáková	Marie Račická
Jan Červenka	Jaroslav Hromek	Josef Opavský
Jozefína Hubáčková	Helena Hamplová	V Josefově:
Anna Nešporová	Štěpánka Oppitzová	Helena Lekavá,
Jaroslav Vymyslický	František Blaha	Marie Lekavá

Lásku, úctu a věrnost si slíbili:

Celkem bylo jen 7 svateb.

Michal Slabý a Patricie Stračárová
 Martin Blaha a Janetta Kührová
 Roman Antoš a Lucie Mečlová
 Jan Benešovský a Pavlína Zugarová
 Michael Vávrů a Adéla Salajková
 Jiří Salajka a Michaela Janošková
 Marek Červenka a Kateřina Zámečnicková

Hledáme nový znak farnosti Dolní Bojanovice

Milí farníci, rodáci i přátelé naší obce,

současný znak farnosti Dolní Bojanovice se sv. Václavem nás provází už dlouhá léta. Rádi bychom mu dali novou, srozumitelnější a modernější podobu, která se bude dobře vyjímat na razítku, plakátech, webu i ve farní Cestě.

Proto vyhlášíme soutěž o nový znak/logo farnosti Dolní Bojanovice. Zapojit se může kdokoli – bez ohledu na věk i bydliště.

Co má návrh splňovat

- odkazovat na motiv svatého Václava (postať, jeho atributy apod.),
- nést označení „Římskokatolická farnost Dolní Bojanovice“ (nebo zkratku „Farnost Dolní Bojanovice“),
- být jednoduchý, dobře čitelný a použitelný barevně i černobíle (razítko, tisk)

Návrh může mít formu:

- ručně kresleného obrázku (tužka, pastelky, fixy, malba...) – bude následně překreslen grafikem,
- nebo grafického návrhu z počítače.

Důležité je, aby šlo o původní autorské dílo.

Jak se zapojit

- svůj návrh můžete odevzdat na faru v zálepené obálce označené „Soutěž – znak farnosti“,

- nebo jej poslat e-mailem na adresu: cesta.db@seznam.cz (ve formátu JPG/PNG/PDF).

Do e-mailu / na zadní stranu výkresu prosíme uvést: jméno a příjmení, věk a kontakt (telefon nebo e-mail).

Každý účastník může poslat maximálně 3 návrhy.

Uzávěrka a odměna

- Uzávěrka soutěže: 30. 6. 2026
- Návrhy budou zveřejněny na webu farnosti a bude možné, aby se farníci vyjádřili, který návrh se jim líbí
- Návrhy posoudí porota složená ze zástupců Cesty, farní rady a odborníka na grafiku.
- Vítězný návrh bude po grafickém zpracování použit jako oficiální znak farnosti.
- Autor vítězného návrhu získá věcnou odměnu a představíme ho v Cestě i na webu farnosti formou krátkého medailonku.

Dosavadní znak farnosti

POZVÁNKA

NA FARNÍ KAVÁRNU

V NEDĚLI

12. 4. 2026 od 14:30 hodin

jste srdečně zváni
do farní stodoly na přátelské posezení
u šálku dobré kávy se zákuskem.

Přijďte si zpříjemnit odpoledne a zároveň
podpořit dobrou věc.

Výtěžek bude věnován
na Mary's meals.

CESTA • Zpravodaj při kostele sv. Václava. Vydává Římskokatolická farnost Dolní Bojanovice.

Šéfredaktor A. Tlachová. • Redakční rada. B. Bilíková, A. Červenková,

M. Červenková, K. Košutková a P. Martinek.

Schránka pro el. příspěvky: cesta.db@seznam.cz

Redakční rada si vyhrazuje právo na úpravu článků.

Fotografie na obálce: Lad'a Herka

Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Náklad 700 kusů. Tisk LELKA Dolní Bojanovice
NEPRODEJNÉ.

sobota 10. 1.: Koncert skupiny Good Work

pátek 30. 1.: Večer chval